

pillaja ta ei olnud, see oli ka hâsti teada. Kõik küla pidas taft lugu.

Maret ldi weel punasemaiks ega saanud sõna suust wälja.

„Armas Maret, wašta mulle kas sa tahad mulle tulla wdi ei,“ palus Mart, „siis tean, kuda lugu on ja kas wdin loota.“

„Tahan küll,“ waastas Maret wiimaks wiivitades ja hâbenedes.

„Sumal tånatud, see on rõõmustaw waštus,“ diiskas Mart suure rõõmuga. „Aga ütle nüüd, Maret, kas su wanemad on sellega rahul, et sa mind, kes sulane olen, wašta wõtad:“

„Iga on küll hää ja helde minu wašta olnud,“ waastas Maret. „Ma loodan, et ta ka nüüd mitte selle wašta ei saa olema, kui ma sind wašta wõtän. Ole aga ise nii hää ja räägi temaga selle asja pärast. Tema mind wist küll ei saa keelama, nii palju kui seda jõuan ette arwata.“

„Noh, see oleks ju wäga lõbus, kui nad oma luba annaksiwad,“ ütles Mart. „Mull

on sulle ka weel ütelda. Magu tead, on meie peremehe maa pääl kaiks sauna. Teisest saunast lähed saunamees lõikuse ajal wälja. Nüüd olen mina juba peremehega rääkinud, et siis mina sinna sauna elama lähen. Tema on sellega rahul. Mina jäen muidugi oma teenistusesse, aga iga õhtu, kui tõd otsas on, tulen kodu. Säääl saunas wdime esite küll elada seni kaua, kui mull õnn juhtub omale kohta leida. Sa kas tead, Maret, mull on ka juba enam kui sada rubla kokku hoitud. Kui ma pärast just ühe paraja koha leian, siis wdin juba rendist ühe jao ära maksta. Küll me ikka läbi saame.“

„No jah, see on wäga hää,“ ütles Maret, „ega siis minagi hakka laisklema. Usinaid tõdliisi on alati tarwis; ma wdin kui oma wäike talitus tehtud, ka tõdle minna ja oma jagu teenida. Ma olen õppinud tõd tege ma, ja selle pärast ei ole see mulle sugugi raske. Laiska elu ma ei armašta!“

Nõnda wiisi juttu ajades ja tulewa aja kohta nduu pidades jõudsiwad mõlemad Ma-